

«Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος: η ακούραστη πορεία του για την Ορθοδοξία και τον Ελληνισμό».

Της Έρρικας Βαλλιάνου,

δημοσιογράφου του Ραδιοτηλεοπτικού σταθμού ANTENNA.

Ομιλία στο Πνευματικό Κέντρο Κουρκουμελάτων για την απονομή του «Οδύσσειου Βραβείου» προς τον Μακαριώτατο από την Παγκόσμια Ομοσπονδία Κεφαλλήνων και Ιθακησίων «ΟΔΥΣΣΕΥΣ».

Σάββατο 27 Ιουλίου 2002.

Στη Πάτμο. Σε σιωπή και περισυλλογή. Και το ερώτημα ήταν αν πρέπει ή δεν πρέπει να φύγει. Το κύμα έσκαγε στην ακτή και η απεραντωνσύνη της θάλασσας του έθετε το ερώτημα: Σου φτάνει ο Θεός; αν σου φτάνει ο Θεός προχώρησε, αν δεν σου φτάνει γύρισε πίσω....Λόγια δικά σας Μακαριώτατε.

Ήταν μεσημέρι και ξεφύλλιζα τις εφημερίδες στο γραφείο μου, κυριευμένη από το άγχος του ανταγωνισμού και την επικαιρότητα της τρομοκρατίας. Η ματιά μου σταμάτησε σε μια συνέντευξη του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, «η αγάπη και η καταλλαγή αποτελούν αντίδοτο στη ραδιενέργεια του μίσους».

Η ψυχή γαλήνεψε, έφερα στη σκέψη μου τη μορφή αυτή την ευγενική κι' ασκητική του Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ. Αναστασίου και ταυτόχρονα αισθάνθηκα το δέος και την τιμή ν' αποδεχθώ την πρόσκληση της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Κεφαλλήνων & Ιθακησίων «ΟΔΥΣΣΕΥΣ» και του Ιδρύματος Γεωργίου & Μάρης Βεργωτή και να μιλήσω για την προσωπικότητά του.

Δεν σας περιποιώ τιμήν, δεν σας κολακεύω. Δεν έχουν θέση στο χριστιανισμό οι κόλακες και οι κολακείες. Ήλθα εδώ για να σας ζητήσουμε όλοι μαζί να συνεχίσετε Μακαριώτατε. Γιατί έχετε αλιεύσει τις ψυχές μας, που ζουν αιχμάλωτες του φαρισαϊσμού και της μισαλλοδοξίας, της υποκρισίας και της κενοδοξίας. Αυτό το ξέρετε;

Ζητάμε να συνεχίσετε τον δρόμο του Γολγοθά, που είναι μοναχικός και δύσβατος, φορτωμένος τον Σταυρό του μαρτυρίου, γιατί ξέρουμε ότι εκεί έχετε τάξει τον εαυτόν σας. Και να σας πούμε ότι ανεβάσατε λίγο ψηλότερα το ηθικό μας, γιατί είμαστε Χριστιανοί, είμαστε Έλληνες και γιατί από την Κεφαλονιά έλκετε την καταγωγή.

Ένας από τους γνωστότερους θεολόγους στο διεθνή χώρο, ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος άφησε πίσω το επιστημονικό του έργο για να δοθεί με όλες τις δυνάμεις του στο έργο της ανασυγκρότησης της Εκκλησίας της Αλβανίας. Το μικρότερο παιδί της οικογένειας του Γερασίμου και της Ρωζάνης Γιαννουλάτου, σπούδασε Θεολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές Θρησκευολογίας, Εθνολογίας, Ιεραποστολικής, και Αφρικανολογίας στα Πανεπιστήμια Αμβούργου και Μάρμπρουκ, γιατί κατ' αυτόν η θρησκεία είναι ό,τι ανοίγει τον ορίζοντα σε μια υπερβατική πραγματικότητα. Οι θρησκείες είναι γεννήματα του πόθου του ανθρώπου για το άγιο, κρατούν ανοιχτή την θύρα της ανθρώπινης εμπειρίας προς το άπειρο.

Ίσως από τα ελάχιστα παραδείγματα ιερωμένου που αποδέχεται τους πάντες, μιλά για ελευθερία και αγάπη, αποφεύγει τη μισαλλοδοξία και δίνει εξ ίσου μεγάλη σημασία στις πνευματικές αλλά και καθημερινές ανάγκες των ανθρώπων γύρω του, προσφέρει απάντηση και ανακούφιση σε βαθύτερες ανησυχίες.

Ταξίδεψε στο κόσμο ολόκληρο. Ασία, Αφρική, Αμερική μελετώντας διάφορες θρησκείες και συγκεντρώνοντας τεράστιο υλικό, εκδίδοντας ένα βιβλίο για το Ισλάμ, τέσσερα για την Αφρικανική θρησκευτικότητα, ένα για τις ινδικές θρησκείες κι' ακόμη το υλικό περιμένει... Όλα έμειναν στην άκρη για χάρη της Αλβανίας.

Ήταν πάντα ένα ασθενικό παιδί, πήγε όμως κόντρα σε όλα και αποδείχθηκε ιδιαίτερα δυνατός. Υπερίσχυσε η δύναμη της ψυχής πάνω στην αδυναμία του σώματος. Πήγε στην Αφρική, κήρυξε τον χριστιανισμό, αδιαφόρησε για τις ασθένειες και την ελονοσία που ήταν τριγύρω του και βάφτιζε χριστιανούς σε ποτάμια. Στην Ουγκάντα αντίκρουσε το θάνατο σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Αλλά ο Θεός ήθελε να συνεχίσει. Τον περίμενε το δύσκολο έργο της ανασυγκρότησης της Εκκλησίας της Αλβανίας. Ήταν στη Κένυα, όταν δέχθηκε το τηλεφώνημα από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ότι επελέγη Πατριαρχικός Έξαρχος στην Αλβανία. Αποστολή του ήταν να διαπιστώσει τι είχε απομείνει στη χώρα μετά από τόσα χρόνια σιωπής της θρησκείας. Γύρισε παντού και βρήκε ερημιά, όμως στην επικοινωνία του με τους ανθρώπους - εκεί που το χάρισμά του είναι θείο- διαπίστωσε λαχτάρα και πίστη. Ένωσε όμως ταυτόχρονα και την καχυποψία γιατί ήταν Έλληνας και οι πολιτικές συνθήκες τότε σκληρές. Δεν δίστασε, προχώρησε με αργά αλλά σταθερά βήματα. Έπρεπε να υπομείνει και να κατανοήσει.

Μέσα σε ένα χρόνο, είχε κερδίσει πολλές ψυχές. Οι Ορθόδοξοι της χώρας, Αλβανοί Ελληνικής καταγωγής, Σλαβόφωνοι ή βλαχόφωνοι, του ζητούσαν να μείνει. Η πίστη για το Χριστό είχε νικήσει. Η ελληνικότητά του ήταν το φως, δεν ήταν το εμπόδιο, αυτά τα άριστα ελληνικά του που μας μαγεύουν όταν τον ακούμε, ήταν η γέφυρα επικοινωνίας που κάποτε είχε κλείσει. Σήμερα υπάρχει ο σεβασμός της Αλβανικής κοινωνίας για την Ορθόδοξη Εκκλησία και όλοι μαζί αγωνίζονται για την ανύψωση της αξίας του ανθρώπου. Ακούραστα χειροτονεί νέους κληρικούς, χτίζει εκκλησίες, αναστηλώνει μοναστήρια, ιδρύει Θεολογική Σχολή στον Άγιο Βλάσιο, Εκκλησιαστικό Λύκειο στο Αργυρόκαστρο, νηπιαγωγεία, Κέντρα Νεότητας, Διαγνωστικό Κέντρο Υγείας, όλα έργα της Ορθόδοξης Αυτοκέφαλής Εκκλησίας της Αλβανίας. Δουλεύοντας ταυτόχρονα για την ειρηνική συνύπαρξη των λαών των Βαλκανίων και την πεποίθηση ότι ο Αρχιεπίσκοπος είναι διάκονος αγάπης, ενασχολείται με ταπείνωση και αυτοθυσία για την ανακούφιση του

ανθρώπινου πόνου και την επίτευξη του θριάμβου της ειρήνης στο κόσμο. Γι' αυτόν η Εκκλησία παραμένει αυτό που πρέπει να είναι: η Κιβωτός της Αλήθειας, που αποκαλύπτει το μυστήριο του Θεού και το μυστήριο του ανθρώπου. Είναι μια παρουσία από την αρχή της ζωής μας μέχρι το τέλος. Όμως η Εκκλησία δεν θα πρέπει να κλειστεί σε τείχη. Είναι η ζύμη που προορίζεται να ζυμώσει τον κόσμο, λέει ο κ.Αναστάσιος. Ο καθένας θέλει να εκφρασθεί, να είναι κάτι το ξεχωριστό, το ελεύθερο. «Δεν νομίζω ότι μπορεί να υπάρξει ελευθερία χωρίς αγάπη, λέει, όπως δεν μπορεί να υπάρξει και αγάπη χωρίς ελευθερία».

Έξω από το παράθυρό του ξέρω ότι ο κ. Αναστάσιος έχει τρεις γλάστρες με πολύχρωμα λουλούδια. Το τζάμι είναι ραγισμένο και στη γωνία υπάρχει μια σφαίρα σφηνωμένη. Το έχει αφήσει έτσι, για να θυμάται, λέει...

Γιατί ξέρει πως ο δρόμος του Γολγοθά είναι μακρύς, ατέλειωτος.....